

Phần 13

Chương 61 Ám Khí Thất Truyền

“**Đ**ại nhân mời xem.”

Bao đại nhân nhìn mấy cây châm đặt trên vải trắng, định nhắc lên xem thử cho kỹ, vừa vươn tay lại bị Công Tôn Sách cản lại.

“Đại nhân không thể, trên châm có độc!”

Bao đại nhân buông tay. “Công Tôn tiên sinh, người nói đây là ám khí đã thương Triển hộ vệ?”

“Đúng vậy, đại nhân. Những cây châm nhìn như kim thêu bình thường này là do đệ tử lấy từ trên người Triển hộ vệ ra.”

“Ồ?” Bao đại nhân nhướn mi, có chút không xác định nhìn Công Tôn Sách.

“Châm nhỏ như vậy, lại có lực sát thương lớn như thế!” Bao đại nhân đối với cây châm nhỏ này lại gây thương tích tới mức đó với Triển Chiêu, vẫn là cảm giác khó có thể tin.

“Đúng vậy.” Công Tôn Sách gật đầu đáp. “Hơn nữa, mỗi một cây châm đều đâm xuyên qua thịt, nếu không tìm cẩn thận, thật sự khó phát hiện.”

“Vậy, công phu người này nhất định rất cao, mới có lực đạo phi châm mạnh như thế. Người khiến Triển hộ vệ bị thương rõ ràng võ công rất cao cường. Xem ra Triển hộ vệ đã gặp phải kinh địch.” Bao đại nhân nhíu mi lo lắng.

“Chuyện này chưa chắc.” Công Tôn Sách gói số châm lại đặt sang một bên, lắc đầu nói.

“Ồ?” Bao đại nhân nhướn mi, “Công Tôn tiên sinh xin chỉ giáo?”

“Đại nhân, đệ tử từng nghe sư phụ nói qua. Lỗ Ban từng tạo ra một loại công cụ, nói là công cụ, kỳ thật gọi là vũ khí đúng hơn. Bên ngoài nhìn không khác gì một chiếc hộp bình thường, bên trong lại thiết kế cơ quan phức tạp, trong đó có mấy chục cây châm, một khi mở chốt, cơ quan bên trong sẽ kích hoạt tạo ra lực đẩy cực lớn, đẩy châm bắn ra. Lực đẩy này không khác gì lực bắn cung.”

“Trên đời còn có thứ vũ khí lợi hại như vậy sao?” Bao đại nhân giật mình, cảm thán không thôi. Trên thế giới này quả thật có thể nói là không gì không có. “Không biết vật ấy gọi là gì?”

“Khiên cơ.”

“Khiên cơ?” Bao đại nhân vuốt râu, trầm ngâm nói.

“Khiên cơ, rút dây động rừng, một khi mở chốt, không còn cơ hội sống sót. Đặt cái tên này đúng là mười phần chính xác. Nhưng mà ám khí độc ác như vậy, không nên tồn tại trên thế gian này thì tốt hơn. Khiên cơ vừa ra, sẽ nguy hại tới bao nhiêu mạng người!”

“Lúc ấy sau khi Lỗ Ban làm ra vật này, cũng rất hối hận, cảm thấy vật này quá mức hiểm ác, liền phá hủy cùng bản vẽ. Từ đó về sau chưa từng thấy vật đó xuất hiện. Cho tới hôm nay, đệ tử cũng vẫn nghĩ đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“Nếu vật ấy đã thất truyền, nay vì sao lại xuất hiện, là người nơi nào có được vật ấy?”

Công Tôn Sách lắc đầu, “Đệ tử không biết, việc này vẫn phải chờ Triển hộ vệ tỉnh lại hỏi mới biết.”

“Được.” Bao đại nhân gật đầu. “Cũng không biết Triển hộ vệ trước đó vì sao lại gặp phải thứ này.” Nhớ tới Triển Chiêu, Bao đại nhân lại không nhịn được lo lắng. Người thanh niên này đi theo ông nhiều năm vào sinh ra tử, chưa bao giờ lười biếng trong công việc, lại không bao giờ biết lo lắng cho chính mình, thật khiến ông vừa thương yêu vừa thân thiết.

“Đại nhân yên tâm, thanh danh của Mạnh lão tiên sinh trong giang hồ đệ tử cũng có nghe qua. Nếu Mạnh lão tiên sinh ra tay, Triển hộ vệ tất nhiên sẽ bình yên vô sự.”

Công Tôn Sách an ủi như vậy, Bao đại nhân mới khẽ giãn mày: “Chỉ hy vọng như vậy.”

Đang nói chợt nghe bên ngoài có động tĩnh, tiếp theo truyền đến tiếng Triệu Hổ, “Bạch đại nhân.”

Bạch Ngọc Đường vào trong thư phòng của Bao đại nhân, thấy cả Bao đại nhân và Công Tôn Sách đều mặt nhăn mày nhí.

“Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, chuyện gì mà buồn vậy?”

Công Tôn Sách gặp Bạch Ngọc Đường tiến vào, vội cầm châm đưa cho hắn xem, “Bạch hộ vệ, người tới đúng lúc lắm. Mau nhìn xem có nhận ra vật này không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn châm đặt trên vải trắng, không hiểu gì. Nghĩ Công Tôn tiên sinh này thật kỳ quái, sao lại hỏi vấn đề này: “Đây không phải kim khâu sao?”

Công Tôn Sách lắc đầu, “Không phải. Đây là ám khí trong người Triển hộ vệ, đệ tử đoán chính là vũ khí đã thất truyền từ lâu, “khiên cơ”.”

“Khiên cơ? Thuộc hạ chưa bao giờ nghe nói tới loại ám khí này. Triển Chiêu bị thương?” Bạch Ngọc Đường nghe nói Triển Chiêu bị thương cũng cả kinh.

Trên đời này người có thể đả thương Nam hiệp Triển Chiêu cũng không nhiều. Không biết người đó có năng lực, hay là ám khí này quá lợi hại.

Công Tôn Sách thất vọng thở dài, “Ngay cả Bạch hộ vệ cũng không biết vật này.”

“Công Tôn tiên sinh chớ lo, đại tẩu ta xuất thân từ Đường môn Tứ Xuyên, chuyên dùng ám khí và độc dược để tấn công. Để Ngọc Đường viết một phong thư, dùng bồ câu gửi tới Hãm Không Đảo, hỏi đại tẩu có biết hay không.”

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách lộ vẻ vui mừng: “Như vậy rất tốt, làm phiền Bạch hộ vệ.”

Bạch Ngọc Đường chấp tay hồi lễ: “Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh khách khí, đây là chức trách của Ngọc Đường. Thuộc hạ đi xem Triển Chiêu trước đã, cáo lui.”

Bao đại nhân phát tay, “Đi đi!”

Bạch Ngọc Đường thi lễ rồi rời khỏi thư phòng.

Triển Chiêu phụng chỉ đi Thọ châu tiêu diệt giặc cướp, thật ra vô cùng thuận lợi. Dưới sự trợ giúp của nha môn địa phương, chưa tới mười ngày đã một lưới bắt hết đám cướp, rồi giao lại cho quan chức địa phương xử lý. Nhưng mà trên đường trở về, gặp phải một ông lão đang định treo cổ lên cây tự sát. Triển Chiêu thấy vậy liền cứu xuống, may mà ông lão kia treo cổ chưa lâu, Triển Chiêu ra tay đúng lúc, ông lão kia cuối cùng cũng tỉnh lại. Triển Chiêu hỏi thăm một hồi mới biết, đứa cháu gái duy nhất sống nương tựa cùng lão bị bắt cóc không thấy đâu. Vì thế hắn bèn giúp ông lão tìm kiếm cô cháu gái.

Truy tra một hồi cũng không ra. Lại tra ra một kẻ chuyên lừa bắt cóc buôn bán nữ tử. Người đó tên Sa Thiên Lý, trên giang hồ từng có chút danh tiếng. Nghe nói hắn tâm thuật bất chính, không phải người tốt, nhưng không ngờ hắn lại làm trò mua bán không có thiên lý như vậy. Triển Chiêu hao tổn tâm cơ, cuối cùng bắt được hắn quy án, cũng giải cứu hơn mười cô gái bị giam cầm, đưa họ về nhà.

Chỉ là không ngờ tới Sa Thiên Lý vậy mà có đồng lõa, mà người nọ không biết từ đâu ra, chiêu thức võ công kỳ lạ, lại vô cùng am hiểu ám khí, dùng độc. Người nọ trên đường Triển Chiêu áp giải Sa Thiên Lý vào kinh, ở trong rừng ngoại thành cách thành Khai Phong mười dặm, dùng ám khí đả thương Triển Chiêu, cứu Sa Thiên Lý đi.

Triển Chiêu muốn đuổi theo hai người, nhưng ám khí có tâm kịch độc, Triển Chiêu không địch lại độc tính quá mạnh mẽ, té xỉu trong rừng. May mà được

cha con Mạnh Nhược Hư trên đường tới kinh thành phát hiện, mang về Khai Phong phủ cứu chữa. Nếu không cứ tiếp tục nằm đó, tính mạng Triển Chiêu khó mà giữ được.

Lúc Triển Chiêu tỉnh lại thấy một cô nương đang ngồi bên giường nhìn mình. Ngay từ đầu hắn không nhận ra là ai, chỉ cảm thấy nhìn có chút quen mắt, nhưng nghĩ mãi không ra. Mãi tới lúc Xuân Ny mở miệng nói chuyện.

“Su huynh, huynh tỉnh rồi!”

“Su muội!” Triển Chiêu ngồi dậy, kinh ngạc nhìn Xuân Ny, sau đó cười nói:

“Su muội, sao muội lại ở đây? Mấy năm không gặp, su muội đã trở thành một cô nương duyên dáng yêu kiều rồi.”

Xuân Ny cười ngại ngùng: “Su huynh, huynh lại chê cười Xuân Ny rồi. Vết thương của su huynh còn đau không?”

Triển Chiêu nâng tay sờ lên ngực, mặc dù có chút đau, nhưng trên người vô cùng thoải mái, khí huyết lưu thông, không có chút khó chịu nào. Hơn nữa, ở đan điền có một cỗ sức mạnh đang chiếm cứ, nóng rực. Triển Chiêu hít sâu một hơi, điều tức dẫn cỗ sức mạnh kia chạy qua kỳ kinh bát mạch, cỗ sức mạnh đó đi tới đâu, cảm giác thoải mái lan ra tới đó. Triển Chiêu thấy khó hiểu, mình gặp chuyện gì mà công lực lại tăng thêm một phần thể này?

“Su muội, là muội đã cứu ta?”

Triển Chiêu nhớ rõ, hắn bị thương trúng độc, hơn nữa độc này vô cùng lợi hại, mặc dù hắn đã phong bế huyết đạo, sau đó muốn dùng nội lực đẩy độc ra ngoài, nhưng cũng không chống nổi độc tính. Độc tố đi theo mạch máu lan ra khắp cơ thể, hắn chỉ kịp phong bế mấy đại huyết gân ngực, ngăn cản độc tính tràn vào tim, rồi mất đi tri giác.

“Là cha muội cứu huynh. Chúng ta ở ngoài thành phát hiện su huynh ngã trên mặt đất, liền đưa su huynh về Khai Phong phủ. Nhưng Công Tôn tiên sinh nói ông ấy không thể giải được độc của su huynh, cha muội liền dùng nội lực giúp su huynh bức độc ra, mới cứu được huynh một mạng.” Xuân Ny giải thích.

Triển Chiêu nghe vậy, trong lòng cảm kích không thôi. Nhưng vẫn cảm thấy có chút không đúng, su phụ thật sự giúp hắn bức độc ra sao? Vì sao trong cơ thể hắn lại có công lực hơn sáu mươi năm chứ?

“Su muội, su phụ hiện ở đâu? Triển Chiêu muốn bái tạ ơn cứu mạng của su phụ. Hơn nữa, Triển Chiêu bất hiếu, đã nhiều năm chưa từng trở về gặp su phụ.” Nói xong, Triển Chiêu xúc chần muốn xuống giường, lại bị Xuân Ny ngăn lại.

“Su huynh, cha vận công mệt mỏi, đang nghỉ ngơi ở phòng bên, su huynh đợi cha nghỉ ngơi xong hãy đi cũng không muộn. Su huynh trọng thương chưa khỏi, cũng nên nghỉ ngơi trước đã.”

Triển Chiêu vẫn lắc đầu, đứng dậy mặc áo khoác.

“Triển Chiêu đã hơn tháng chưa về Khai Phong phủ, giờ phải tới gặp đại nhân trước, hồi bẩm lại chuyện quan trọng đã.” Trong lúc nói chuyện, Triển Chiêu đã mặc đồ chỉnh tề. Dặn dò Xuân Ny nghỉ ngơi cho tốt rồi ra cửa phòng.

Triển Chiêu vừa đi tới cửa sân, vừa vịn gặp được Bạch Ngọc Đường.

“Bạch huynh!”

“Triển Chiêu, nghe nói người bị thương nặng, sao chưa gì đã lại sinh long hoạt hổ thế này? Chẳng lẽ tiêu sư muội của người thật sự thần kỳ như vậy sao?” Bạch Ngọc Đường cao thấp đánh giá Triển Chiêu một phen, thấy hấn tinh thần không tệ liền trêu ghẹo.

Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, lắc đầu nói: “Bạch huynh chớ chê cười Triển Chiêu. Triển Chiêu có việc muốn hồi bẩm đại nhân, nếu Bạch huynh có rảnh, xin thay Triển Chiêu tiếp đãi sư muội, Triển Chiêu vô cùng cảm kích.”

Bạch Ngọc Đường đối với Mạnh Xuân Ny rất tò mò, liền sáng khoái đồng ý. Triển Chiêu nói cảm tạ xong liền tới thẳng nha môn.

Bạch Ngọc Đường vào sân, thấy một cô nương trẻ tuổi đang đứng dưới mái hiên. Lúc này đang nhìn về phía hấn. Chỉ thấy nàng khuôn mặt mỹ lệ, dáng người thướt tha, mặc quần áo màu hồng tím, thắt lưng đeo bảo kiếm, một thân giang hồ hiệp nữ, vừa anh khí vừa không mất vẻ kiều mỹ. Bạch Ngọc Đường âm thầm gật đầu, giang hồ nữ hiệp bình thường đều có khí chất như thế, có điều cô nương này thật sự xinh đẹp.

Xem đã rồi, Bạch Ngọc Đường liền bước lên chào hỏi. Xuân Ny nghe nói hấn là Bạch Ngọc Đường, liền sinh ra hảo cảm.

“Thì ra là Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường đại danh鼎鼎, thật sự ngưỡng mộ đã lâu, nghe danh không bằng gặp mặt!”

“Mạnh cô nương khách khí.”

Hai người sau khi hàn huyên khách sáo một phen, Bạch Ngọc Đường liền dẫn nàng tới tây phòng. Quan xá Khai Phong Phủ nằm ngoài nam viện, không có chỗ nào cho nữ quyến ở được, chỉ có tây sương để không dùng tới, bình thường không có ai, thích hợp nhất để nữ nhân ở tạm.

Chương 62

Nói Không Nên Lời

“Đại nhân, Công Tôn tiên sinh!”

Sau khi Triển Chiêu vào gặp Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách thấy hấn đứng ở trước mắt không chút tổn hao, bộ

dáng khỏe mạnh, liền kích động một hồi không nói ra lời. Cho tới lúc Triển Chiêu gọi họ lần nữa, Bao đại nhân mới vui sướng đi tới trước mặt Triển Chiêu, run giọng nói:

“Triển hộ vệ không việc gì chứ?”

Triển Chiêu cười khẽ đáp: “Thuộc hạ không sao, đại nhân yên tâm.”

Nghe vậy, Công Tôn Sách cũng vui mừng nở nụ cười. “Mạnh lão tiên sinh, quả thật là tài giỏi!”

“Đúng rồi, Triển hộ vệ vất vả một hồi. Việc ở Thọ châu thuận lợi chứ? Triển hộ vệ sao lại bị thương trúng độc, người hạ độc là ai?”

“Bẩm đại nhân, thuộc hạ ở Thọ châu công việc thuận lợi không bị ngăn trở, tới hôm qua vẫn còn tốt, cho đến sáng hôm nay...”

Triển Chiêu đem chuyện đã xảy ra từ đầu chí cuối nói lại một lần.

Bao đại nhân nghe xong, trầm tư một lát mới nói:

“Việc này không gấp, Bạch hộ vệ đã truyền tin về Hãm Không Đảo hỏi chuyện ám khí, tin rằng ít ngày nữa sẽ có hồi báo. Triển hộ vệ trọng thương mới khỏi, không thể mệt nhọc, cứ nghỉ ngơi đi đã, đợi ngày mai vào triều hồi bẩm Hoàng Thượng việc ở Thọ châu trước, sau đó chúng ta tính tiếp.”

“Vâng, đại nhân.” Triển Chiêu theo lời, rời khỏi thư phòng, nhưng chưa về phòng của mình, mà đi một mạch tới nam viện. Hơn một tháng không gặp, không biết Hiếu Vân hiện giờ thế nào.

Triển Chiêu vội vàng chạy tới nam viện, không ngờ lại mất công vô ích, Hiếu Vân không ở trong viện, chỉ thấy có Tiểu Thúy ở nhà.

“Tiểu Thúy, tiểu thư nhà ngươi đâu?”

“A! Triển đại nhân! Ngài khỏe rồi!” Tiểu Thúy thấy Triển Chiêu có chút ngạc nhiên. Hai canh giờ trước còn nghe nói bị thương nặng khó qua khỏi mà.

Triển Chiêu cười gật đầu. “Tiểu thư nhà ngươi không ở nhà sao?”

Tiểu Thúy cười: “Tiểu thư đang ở trong bếp nấu thuốc cho Triển đại nhân đó! Tiên sinh kê đơn, tiểu thư tự mình đi sắc thuốc, nói cái gì mà sợ tôi không canh được lửa, tiểu thư đối với Triển đại nhân thật sự dụng tâm đó.”

Triển Chiêu không có cảm giác gì đối với ám chỉ của Tiểu Thúy, trong lòng lại cảm thấy âm áp, khóe miệng không nhịn được nâng lên, xoay người đi tới phòng bếp.

Còn chưa đến gần, Triển Chiêu đã ngửi thấy mùi thảo dược nồng đậm. Nhớ tới những phương thuốc mà Công Tôn Sách thường kê, Triển Chiêu nhận không được nhứu mày, không phải đáng bình thường. Có điều, lúc đi tới gần lại ngửi thấy một mùi hương khác. Mặc dù bị hương vị thảo dược nồng đậm che lấp,

nhưng Triển Chiêu vẫn có thể cảm nhận được một mùi hương thơm ngát ngọt ngào.

Triển Chiêu đi tới cửa, thấy Hiểu Vân đang ngồi quay lưng ra cửa, trước mặt là hai bếp lò đang tỏa nhiệt nóng hổi. Cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, hai tay đặt trên đầu gối, chống cằm, nhìn hai nồi thuốc ngẩn người, tới tận lúc hắn đi tới bên cạnh nàng cũng không nhận ra.

Triển Chiêu cũng không nói gì, cứ vậy đứng, lặng lẽ nhìn nàng, một hồi lâu cho tới khi Hiểu Vân đứng dậy.

Nhìn Triển Chiêu đứng trước mặt, Hiểu Vân nhất thời không kịp phản ứng, ngây ra một lúc.

“Triển đại nhân?”

Triển Chiêu bị biểu hiện mơ mơ màng màng của nàng chọc cười.

“Triển Chiêu mới một tháng không có ở Khai Phong phủ, Hiểu Vân đã không nhận ra rồi sao?”

“Đúng vậy, Hiểu Vân đã hơn một tháng không gặp Triển đại nhân, sắp không nhớ rõ Triển đại nhân dài ngắn thế nào rồi!” Hiểu Vân rất thành thật trả lời.

Triển Chiêu nghe vậy, lắc đầu cười không ngừng. Hiểu Vân cũng nở nụ cười, xoay người lấy một chiếc bát từ trong ngăn tủ ra.

“Thân thể Triển đại nhân không sao nữa rồi?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Triển Chiêu không sao, Hiểu Vân không cần lo lắng.”

Hiểu Vân vừa đổ canh từ trong nồi ra, vừa cười nói: “Có Mạnh lão tiên sinh cùng Mạnh cô nương ở đó, Hiểu Vân có gì phải lo lắng đâu. Nào, uống bát canh này trước đã, đợi chút nữa uống thuốc. Thuốc hại dạ dày, phải ăn trước rồi mới uống được.”

Một chén canh nóng đưa tới trước mặt Triển Chiêu, trong bát canh nổi đầy những nắm hương cùng câu kỷ, hương vị ngọt ngào xông lên mũi.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, nhận bát canh, môi hơi giật giật, lại không nói câu nào, cúi đầu cầm bát canh đưa lên miệng.

“Chậm một chút, nóng lắm!” Hiểu Vân vội vàng kéo ống tay áo hắn. “Triển đại nhân, nếu bị bỏng họng, chính là mất nhiều hơn được đó.”

Nói xong, xoay người lại lấy cho hắn một cái thìa: “Đây, thôi cho nguội hãy uống. Tôi biết Triển đại nhân có việc, nhưng cũng không cần gấp gấp như vậy.”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, khẽ nở nụ cười, đưa tay nhận lấy cái thìa.

“Hiểu Vân, cảm ơn!”

Hiệu Vân bị Triển Chiêu nhìn có chút ngượng ngùng, mặt không hiểu sao nóng lên. Vì che giấu luống cuống cùng bất an của mình, Hiệu Vân cười gượng hai tiếng rồi xoay người đi kiểm tra nồi thuốc vẫn ở trên bếp.

Triển Chiêu đứng ở một bên, uống một ngụm canh. Hương vị thơm ngon từ trong khoang miệng tản ra. Nồng đậm, lại một chút cũng không chát. Nước canh nóng trôi qua cổ họng, cũng làm tim hẫng ấm lại. Triển Chiêu cảm thấy ngực căng trướng, giống như có cái gì đó không ngừng lớn lên, ngày càng lớn lên, tràn ra trong tim, thỏa mãn không nói nên lời.

“Hiệu Vân.”

“Ừ.” Hiệu Vân lên tiếng, nhưng không quay đầu lại, chỉ nhìn chằm chằm lò lửa trước mặt. Mặt nàng có chút nóng, tim lại đập dồn dập, nàng không dám nhìn tới khuôn mặt tuấn tú có thể khiến nữ nhân trong thiên hạ thần hồn điên đảo kia, càng không dám nhìn ánh mắt chăm chú của hắn. Đôi mắt của hắn với nàng mà nói có lực sát thương quá lớn, thật sự không muốn rơi vào đó.

“Hiệu Vân, Triển Chiêu có chuyện muốn nói với nàng.”

“Triển đại nhân có chuyện cứ nói đi.”

“...” Triển Chiêu nhìn nàng tiếp tục xoay lưng về mình, thở dài một tiếng, bước lên ngồi xuống đối diện với nàng.

Có lẽ vì bếp lò, mặt của Hiệu Vân hồng rực như vàng mây đỏ giữa chiều hè. Triển Chiêu cũng đột nhiên có cảm giác miệng đắng lưỡi khô, lại đứng dậy.

“Hiệu Vân, chuyện ngày ấy, kỳ thật là do nàng hiểu lầm. Triển Chiêu muốn nói...”

“Su huynh! Su huynh!”

Nhìn Xuân Ny xuất hiện ở cửa phòng, Hiệu Vân chậm rãi thở ra. Mới vừa rồi lúc Triển Chiêu muốn nói chuyện hôm ấy, nàng vậy mà khản trương tới không dám thở. Nàng không rõ cảm giác này là chờ mong, hay sợ hãi.

Nàng chờ mong cái gì? Sợ hãi cái gì?

Sự xuất hiện của Xuân Ny, nàng không biết là thấy may mắn, hay ảo não.

“Su muội!” Triển Chiêu ngạc nhiên đi tới gần.

Xuân Ny rảo bước vào phòng bếp, nhắc ống tay áo của Triển Chiêu: “Su huynh, cha tìm huynh.”

“Được. Ta đi đây.” Triển Chiêu đáp rồi quay đầu nhìn Hiệu Vân.

Hiệu Vân nâng khóe miệng cười nói: “Triển đại nhân đi trước đi, chút nữa ta sẽ mang thuốc qua đó.”

Triển Chiêu gật đầu, xoay người cùng Xuân Ny rời đi.

Nhìn bọn họ sóng vai đi xa dần, trong lòng Hiểu Vân tràn ngập một loại tư vị không nói nên lời. Có chút chua chát, có chút xót xa, có chút cay đắng, làm cho người ta muốn ôm ngực.

Tiểu Thúy đi vào phòng bếp, thấy Hiểu Vân đang ngây người nhìn ra cửa, tay trái ôm chặt vạt áo trước ngực, đầu ngón tay trắng bệch.

“Tiểu thư! Cô làm sao vậy?”

Hiểu Vân lúc này mới hồi phục tinh thần, ngẩng đầu thấy vẻ mặt lo lắng của Tiểu Thúy đang nhìn mình, cười lắc đầu: “Không có việc gì.”

“Tiểu thư...”

“Thúy nhi, ta thật sự không có việc gì!” Hiểu Vân ra vẻ thoải mái nhún vai.

Tiểu Thúy trong lòng biết chủ tử kỳ thật đang cậy mạnh, nhưng không muốn chạm tới nỗi đau của nàng, đành nhin miệng. Nhưng mà trong lòng thâm oán Xuân Ny kia tự dưng chạy tới xen vào giữa Triển đại nhân cùng tiểu thư.

Hiểu Vân thấy Tiểu Thúy bĩu môi, vẻ mặt oán niệm, không khỏi nở nụ cười.

“Em như vậy là sao? Ai không biết còn tưởng ta ngược đãi em đây!” Nói xong đứng lên chọc chọc vào môi Tiểu Thúy.

“Được rồi, nhọn đến có thể treo đồ rồi. Thuốc này một chung trà nữa là được, em trông cho kỹ, trăm ngàn đừng tính sai thời gian. Sau đó đưa tới chỗ Triển đại nhân, nhất định phải đúng giờ, bằng không sẽ không có tác dụng. Ta mệt rồi, về nghỉ trước.”

Tiểu Thúy nhấp nhấp miệng: “Đã biết, tiểu thư, Tiểu Thúy nhất định sẽ không tính sai giờ.”

“Ừ, ngoan. Ta đi đây.”

Hiểu Vân cười gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Vừa quay lưng, nụ cười trên khóe miệng giống như hoa tàn mà biến mất.

Chương 63

Đại Cát Đại Hung

Ngày hai mươi tháng mười hai là ngày đại cát, mọi việc đều thuận lợi, gả cưới càng tốt lành. Ngày đại cát này, Trần quan Bình Tây đại nguyên soái Địch Thanh, cưới Kim Liên con gái của hình bộ Thượng Thư Hà Liệt.

Trên đường phố chật ních người tới xem náo nhiệt, rộn ràng nhộn nhạo, người kéo ta đây, rất náo nhiệt. Mấy ngày trước, dân chúng không thể chứng kiến phong thái của Đại nguyên soái, hôm nay mới có cơ hội nhìn rõ ràng.

Pháo nổ giòn tan, chiêng trống vang trời. Đội ngũ đón dâu xuất phát từ phố Khải Thánh, đi dọc theo đường cái phía tây, đội nhạc tấu sáo và trống cùng hướng về phía phủ Thượng Thư.

Địch Thanh một thân cung trang màu đỏ, đầu đội mũ quan, trước ngực kết hoa cưới đỏ thắm. Từ đầu tới chân đều mang sắc đỏ vui mừng. Hắn cưỡi một con ngựa lớn màu đỏ, đi giữa đội ngũ đón dâu, thỉnh thoảng lại thi lễ với dân chúng đang lên tiếng chúc mừng hắn. Trên đường đông người chật chội, con đường vốn chỉ đi mất nửa canh giờ, hôm nay đi hết mất một canh giờ.

Kiệu hoa đứng trước cửa phủ Thượng thư, Địch Thanh xoay người xuống ngựa đi vào. Bà mới thấy hắn, vội vào trong giục tân nương xuất môn.

Sau đó, tân nương cũng một thân áo đỏ được bà mới cùng nha hoàn đỡ ra. Lúc đi tới cửa, tân nương quay lại hướng về phía nam vái ba vái, rồi mới xuất môn.

Đang định bước chân trái ra cửa, lại bị giữ lại. Bà mới thấp giọng thì thầm gì đó bên tai nàng.

Tân nương khựng lại một chút, rút chân trái về, tiện đà đưa chân phải bước ra ngoài cửa.

Địch Thanh tiến lên, đón tay tân nương từ bà mới, đỡ nàng lên kiệu hoa rồi xoay người lên ngựa.

“Tân nương xuất môn...” Bà mới hô to một tiếng, nhất thời chiêng trống pháo nổ vang trời. Khói trắng từng đợt bốc lên, khiến người ta không nhìn rõ nụ cười của tân lang trên ngựa.

Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu hai người, một đỏ một trắng đứng phía sau đám người nhìn từ xa.

“Địch nguyên soái cuối cùng cũng thành gia.” Triển Chiêu vô hạn cảm khái, nhìn đội ngũ đón dâu ở phía xa thở dài nói.

Bạch Ngọc Đường khẽ cười một tiếng, miễn cưỡng nói:

“Hoàng đế chỉ hôn, cưới nữ nhân nào cũng không biết. Đây cũng chỉ gọi là “thành gia” thôi!”

Triển Chiêu biết hắn có ý riêng, trong lòng cũng thở dài. Quả thật cũng chỉ là “thành gia” thôi. Thân ở trong triều, ngay cả hôn nhân đại sự của bản thân cũng không thể tự chủ, thật quá bất đắc dĩ. Lúc ấy nếu không phải Hiểu Vân cố gắng, chỉ sợ nàng hiện tại đã gả cho người khác làm vợ, hắn làm sao còn có cơ hội...

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu sợ hãi trong lòng. May mắn thay!

Bạch Ngọc Đường thấy vẻ mặt Triển Chiêu ngưng trọng rồi thở dài lắc đầu, biết hắn vô cùng cảm khái, cũng không nói thêm về chuyện này.

“Mọi chuyện đều bình thường, bình an vô sự, chúng ta cũng đi thôi.” Nói xong ôm kiệu xoay người bỏ đi.

Triển Chiêu nhìn đám người thêm một lần rồi mới đi theo.

“Bạch huynh gần đây có tin tức của Chương Lăng không?” Người nọ vẫn chưa tìm được, Triển Chiêu cảm thấy đứng ngồi không yên. Một ngày còn chưa tìm ra kẻ đó, hẳn một ngày vẫn lo lắng cho Hiếu Vân.

Bạch Ngọc Đường dừng bước một chút, lắc đầu nói: “Không có.” Nhưng ngay sau đó lập tức vội vàng sải bước đi về phía trước.

Triển Chiêu thấy vậy, không khỏi thờ dài một hơi. Trong lòng hắn biết đối với chuyện truy bắt Chương Lăng, Bạch Ngọc Đường so với bất cứ ai cũng sốt ruột hơn, bây giờ một bóng người cũng không thấy, trong lòng hắn tất nhiên không thoải mái.

Tiệc cưới trong phủ nguyên soái vào giờ thân chính thức bắt đầu, mãi đến cuối giờ Dậu mới tan.

Thấy tân khách đều đã về hết, Địch Thanh lúc này mới trở về tân phòng. Buổi tối uống nhiều rượu, Địch Thanh có chút lơ mơ, nhưng cũng không say, chỉ là trong đầu có chút cảm giác lâng lâng.

Cái gọi là nhân sinh có bốn chuyện vui. Chính là hạn lâu gặp mưa, tha hương gặp bạn cố tri, đêm động phòng hoa chúc, tên đề trên bảng vàng. Dù sao, hôm nay là ngày vui của hắn. Một mình hắn cô đơn ba mươi mấy năm, hôm nay nhờ Hoàng Thượng ban ân, cưới một người vợ, cũng cảm thấy vui vẻ. Địch Thanh nghĩ tới trong tương lai ở nhà có vợ hiền, có người nói chuyện làm bạn, có thể sinh ra mấy đứa bé gọi hắn là cha, hắn nhìn không được nở nụ cười. Con người dù mạnh mẽ tới đâu, chung quy vẫn sợ cô độc.

Địch Thanh nhìn cửa phòng tân hôn có dán hai chữ hi đỏ thắm hồi lâu mới đưa tay đẩy cửa. Cửa vừa mở, một phòng ánh đỏ đập vào trong mắt.

Bàn màu đỏ, khăn trải bàn màu đỏ, nến long phượng màu đỏ, màn trướng màu đỏ, áo ngủ bằng gấm đỏ, còn có, một tân nương toàn thân màu đỏ.

Chậm rãi đi đến trước giường, cúi đầu nhìn khăn voan uyên ương phủ trên đầu tân nương, Lòng bàn tay Địch Thanh đỏ mề hôi. Hắn chinh chiến sa trường nhiều năm, đối mặt với thiên quân vạn mã cũng chưa từng lùi bước. Vậy mà hôm nay đối mặt với đêm động phòng hoa chúc, lại cảm thấy khiếp đảm. Không khỏi cười nhạo mình một phen.

“Phu quân, thiệp mệt quá, có thể gỡ khăn voan...”

Đợi tới lúc tân nương mở miệng kêu mệt, Địch Thanh mới cầm đòn cân cột lụa hồng đặt ở một bên, móc vào khăn voan. Đợi nhắc khăn lên, dung nhan rơi

vào trong mắt, yên lặng nhìn hấn, sóng mắt long lanh, giống như thẹn thùng, phong tình vạn chủng.

Địch Thanh hơi sững sốt, đang muốn nói chuyện. Không ngờ một trận hàn quang nổi lên, một thanh kiếm hướng thẳng tới hấn. Cũng may Địch Thanh dày dặn sa trường, gặp nguy không loạn, nghiêng người tránh thoát một kiếm.

Tân nương đã tháo mũ phượng xuống, trường kiếm trong tay giơ về phía hấn, đôi mắt đẹp trợn trừng nhìn Địch Thanh.

Địch Thanh không hiểu ra sao, khổ hiểu hỏi: “Nàng làm gì vậy?”

Tân nương liếc mắt nhìn hấn: “Hừ, ngươi không nhận ra sao? Ta muốn mạng ngươi!”

Vừa dứt lời, một kiếm đâm tới.

Địch Thanh biết tình huống không ổn, cũng không hỏi thêm, thông thả đối phó. Sau mấy chiêu, người nọ không địch nổi, phá cửa sổ chạy ra, vội vàng đào tẩu.

Địch Thanh đuổi tới trong viện, người nọ đã không thấy bóng dáng. Lúc này, hai thân binh của Địch Thanh là Tôn Uy và Khang Bình nghe tiếng động chạy tới.

“Nguyên soái, thuộc hạ nghe có tiếng đánh nhau, có chuyện gì vậy?”

“Tân nương muốn ám sát bản soái!” Địch Thanh bất đắc dĩ nói.

“Chuyện này... nguyên soái cãi nhau với phu nhân sao?” Sao chưa động phòng đã âm ỹ vậy, tân nương này cũng quá hung dữ rồi.

“Không phải.” Địch Thanh cố gắng nén giận, “Bản soái còn chưa nói mấy câu, nàng đã rút kiếm đâm bản soái, nói muốn đoạt mạng bản soái!”

Nói xong, Địch Thanh phất tay áo xoay người đi vào trong nhà. Nghĩ tới biểu hiện của người đó, Địch Thanh thấy một bụng oan khuất, đêm động phòng hoa chúc, chẳng hiểu sao bị người ta ám sát, bảo sao không khó chịu trong người?

Tôn Uy Khang Bình hai người nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt, theo sau vào tân phòng.

Địch Thanh đầy bụng lửa giận không có chỗ tiêu tán, chỉ có thể ngồi xuống uống trà trừ hỏa. Tôn Uy Khang Bình hai người ở trong phòng tìm kiếm một hồi, xem có chỗ nào đáng nghi không, lại phát hiện tân nương đội khăn voan tựa vào góc tường.

“Nguyên soái, ngài xem!”

Địch Thanh tiến lên nhắc khăn voan, đúng là tân nương tử hồi nãy không sai, nhưng lúc này nàng đã tắt thở. Cần cổ bị đao chém qua, máu chảy ào ạt, giá y

trên người đã nhuộm đỏ thẫm, vách tường màu trắng cũng bị nhiễm nhiều điểm màu đỏ tươi?

Có chuyện gì vậy? Địch Thanh nhìn tân nương không còn hơi thở hoang mang không thôi.

“Nguyên soái!” Khang Bình hét lên một tiếng kinh hãi, Địch Thanh ngẩng đầu, lúc này mới thấy tám chữ màu đỏ tươi vắn vẹo trên vách tường:

“Địch Thanh phản quốc, giết người diệt khẩu.”

Nhìn thấy mấy chữ này, Địch Thanh sáng tỏ trong lòng. Xem ra có người vu oan hãm hại, muốn đẩy hẳn vào tội bất trung bất nghĩa.

“Nguyên soái...”

“Nguyên soái, thế này làm sao bây giờ?”

Tôn Uy, Khang Bình có chút nóng nảy, việc này rõ ràng là vu oan, nhưng lời ra hai chữ phản quốc, sự tình không đơn giản nữa.

Địch Thanh đứng lên, vô cùng bình tĩnh.

“Khang Bình, báo quan. Mau chóng báo tin cho Bao đại nhân!”

“Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh.” Khang Bình vội vàng chạy tới phủ nha phủ Khai Phong.

“Tôn Uy, người tới phủ thượng thư thông báo cho Hà đại nhân.”

“Vâng.” Tôn Uy lĩnh mệnh mà đi.

Địch Thanh nhìn thi thể xụi lơ trên mặt đất, máu tươi đã chảy đầy trên đất, tân phòng càng thêm đỏ.

Khai Phong phủ sau khi nhận được báo án, Triệu Chiêu dẫn Trương Long Triệu Hồ hỏa tốc chạy tới phủ Nguyên soái thăm dò hiện trường. Còn Hà Liệt cũng nghe tin dữ mà tới.

Hà Liệt lúc nhìn thấy thi thể con gái mình liền ngất đi. Địch Thanh cho người ấn nhân trung, đút trà sâm, một hồi mới tỉnh lại. Vừa tỉnh đã chỉ vào Địch Thanh mắng lớn:

“Địch Thanh người giỏi lắm, trả con gái cho ta.” Nói xong liền xông liên muốn đánh.

Địch Thanh đứng im bất động, Tôn Uy Khang Bình vội cản ông ta lại. Triệu Chiêu thấy sự tình không ổn liền tiến lên khuyên bảo.

“Hà đại nhân, Triệu mỗ biết ngài đau con gái lắm. Nhưng sự tình chưa rõ ràng, Hà đại nhân không thể khẳng định Địch nguyên soái là hung thủ.”

“Chữ trên tường còn đang máu chảy đầm đìa, chẳng lẽ còn có thể giả?” Hà Liệt kính động phản bác.

Triển Chiêu bất đắc dĩ, cũng hiểu trong lòng ông đang bị thống, đành kiên nhẫn giải thích.

“Hà đại nhân sao có thể bằng mấy từ này đã kết luận Địch nguyên soái là hung thủ? Hà đại nhân, cái chết của lệnh ái nhiều điểm đáng ngờ, Khai Phong phủ nhất định sẽ điều tra rõ việc này, trả lại công đạo cho lệnh ái. Xin Hà đại nhân hồi phủ tạm nghỉ trước đã!” Nói xong, gật gật đầu với Địch Thanh.

“Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể thật sự không giết Kim Liên tiểu thư. Nhưng Kim Liên tiểu thư quả thật chết trong phủ của tiểu tể, tiểu tể không thoát được can hệ. Nhạc phụ đại nhân yên tâm, thời gian tới tiểu tể sẽ ở trong phủ một bước không rời, cho đến khi điều tra rõ chân tướng sự thật. Nhạc phụ đại nhân xin về phủ trước đã.”

“Người...” Hà Liệt khó thở, nhưng không thể nói lời nào phản bác, phát tay áo bỏ đi.

Trong ngự thư phòng, Triệu Trinh giận dữ. Vốn dĩ hần sắp đi ngủ, lại bị gọi vội vàng tỉnh lại, đã có chút khó chịu. Nghe thêm tin tức này càng tức giận không thôi, lập tức lật ngã bàn ghế.

“Sao lại thế được!”

Triệu Trinh vụn vụn không thể ngờ tới, hôn sự tốt đẹp như vậy lại biến thành tang sự. Mà ngày đại cát, lại máu nhuộm tân phòng, trở thành ngày đại hung.

Năm vị triều thần đứng dưới, đối diện với mặt rồng giận dữ đều không lên tiếng. Đợi Triệu Trinh bình ổn lại cơn giận mới mở lời.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Địch Thanh phản quốc, giết người diệt khẩu, chứng cứ vô cùng xác thực, đây là tội tru di.” Kia Bàn Cát nếu không phải là cừ địch với Địch Thanh, vậy thì luôn ghen tị với công lao của hần, lúc nào cũng nói hần không phải, nay còn bỏ đá xuống giếng.

Triệu Trinh liếc mắt nhìn Bàn Cát, vẫn chưa trả lời, mà nhìn Bao đại nhân hỏi.

“Bao khanh gia thấy thế nào?”

Bao đại nhân tiến lên từng bước, thở dài, đáp.

“Triển hộ vệ đã kiểm tra hiện trường án mạng, Kim Liên tiểu thư bị một đao mất mạng, chắc chắn không đủ sức lưu lại chữ viết bằng máu trên tường. Hơn nữa, Kim Liên tiểu thư lớn lên ở khuê phòng, lúc trước còn không biết Địch nguyên soái, hôm nay vừa động phòng, nàng làm sao biết Địch nguyên soái

phản quốc? Còn nữa, Địch nguyên soái công tích hiển hách, là một đại tướng khó ai vượt qua trong triều, Địch nguyên soái làm sao muốn phản quốc, hẳn vì sao lại muốn phản quốc? Bởi vậy, vì thần nghĩ, đây là có người cố ý vu oan giá họa, ý đồ ly gián quan hệ của Hoàng Thượng và Địch nguyên soái.”

Triệu Trinh nghe vậy, trầm ngâm một lát mới nói: “Ý Bao khanh gia là nói, đây là kế phản gián của địch quốc?”

“Không phải không có khả năng. Xin Hoàng Thượng cẩn trọng suy nghĩ, không thể qua loa, tránh hủy đi một trung thần là rường cột nước nhà.” Bao đại nhân trầm giọng đáp.

Triệu Trinh lại nhìn về phía Vương Thừa tướng cùng Bát vương gia, “Hoàng thúc cùng Vương Thừa tướng nghĩ như thế nào?”

“Bẩm Hoàng Thượng, thần tán thành cách nói của Bao đại nhân.”

“Hoàng Thượng, Địch nguyên soái có công với triều đình, xin Hoàng Thượng tra án này cho rõ ràng.”

Thấy hai người trăm miệng một lời ủng hộ Bao đại nhân, Triệu Trinh vừa lòng gật đầu.

“Địch khanh hiện ở nơi nào?”

“Đang chờ lệnh tại hiện trường án mạng.”

“Mau truyền tiến cung, trăm muốn gặp mặt, tự mình hỏi nguyên nhân.”

Bàng Cát cùng Trương Nghiêu Tả nghe vậy đều hô không được: “Hoàng Thượng, vạn vạn không thể!”

“Vì sao không thể?” Triệu Trinh liếc nhìn hai người, nhíu mày.

“Hoàng Thượng, Địch Thanh trên người có hiềm nghi, trước khi chân tướng rõ ràng, Hoàng Thượng không thể tùy tiện tiếp kiến. Nếu Địch Thanh có lòng phản nghịch, lúc này Hoàng Thượng tiếp kiến, e rằng hắn bị dẫn vào đường cùng, sẽ gây bất lợi với Hoàng Thượng!” Trương Nghiêu Tả nói rất rành rọt, rất có ý gây hiềm khích.

Bao đại nhân, Bát vương gia cùng vương Thừa tướng đối với lời này đều không cho là đúng, hai mặt nhìn nhau, trong lòng âm thầm cười nhạt.

Nhưng lời này lại lọt tai Triệu Trinh. Ai bảo hắn là hoàng đế? Cho dù trong đầu tin tưởng Địch Thanh, nhưng không thể không cố kỵ. Vì thế liền bỏ qua ý định trong đầu.

Trương Nghiêu Tả thấy vậy, lại tâu xin Triệu Trinh cho Hình bộ thượng thư Hà Liệt thẩm tra xử lý án này, nhưng bị Triệu Trinh từ chối.

“Việc này sau này nói tiếp. Án này tạm thời giao cho Khai Phong phủ xử lý, đợi có chứng cứ xác thực sẽ tính tiếp.”

Trương Nghiêu Tả thấy Triệu Trinh hơi tức giận, liền không nói gì nữa.

Chương 64

Hồng Y Nữ Hiệp

Sắp tới canh một, đêm rất sâu, trời rất lạnh, Khai Phong phủ thật im lặng. Nhưng mà, Hiểu Vân ngồi đối diện với ánh nến, không hề buồn ngủ.

Tất cả người trong phủ không hiểu sao giữa đêm khuya lại bị gọi ra ngoài làm gì đó. Hiểu Vân chỉ biết người của phủ Nguyên soái tới, nói có án mạng, sau đó vội vàng vàng, người đi gần hết.

Lúc ấy Hiểu Vân còn chưa ngủ, sau khi bọn họ đi thì không buồn ngủ nữa, ngồi yên trong phòng chờ. Thời đại này, dân chúng chỉ ăn hai bữa một ngày, buổi chiều chỉ ăn bữa nhẹ, nếu tối không ngủ sớm sẽ phải làm bữa ăn khuya. Nàng đã đói đến mức bụng ca bài không thành kế rồi, nghĩ một lát nữa bọn họ trở về chắc cũng rất đói, vì thế dứt khoát chạy tới phòng bếp. Nấu một nồi cháo, còn bỏ vào trong một ít thịt băm và gừng, tự mình nêm xong rồi đặt trên bếp ấm, đợi bọn họ trở về là có thể ăn.

Thời tiết lạnh lẽo, ngay cả chuột cũng không ra ngoài kiếm ăn. Hiểu Vân mặc áo choàng thật dày bao chặt mình lại, trong tay mang theo một chiếc đèn lồng nhỏ, chậm rãi đi về nam viện. Vừa vào tới sân đã thấy một bóng người từ trong phòng đi ra.

“Ai!” Hiểu Vân theo phản xạ hô lên.

Người nọ hiển nhiên không dự đoán được lúc này sẽ có người xuất hiện, không khỏi sửng sốt, lập tức xoay người lại.

“Người...” Một nữ nhân thật xinh đẹp.

Hiểu Vân nhìn nàng, trong thời gian ngắn quên mất muốn nói gì, định làm gì. Nữ nhân này rất đẹp, làn da trắng như tuyết, trong suốt dưới lớp quần áo đỏ thẫm, đôi mắt phượng khẽ nhếch lên, mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi đỏ sẫm, khuôn mặt mềm mại đáng yêu, ánh mắt lúc này lộ ra vẻ lãnh ngạo đăm đăm. Nữ nhân này thật quá đẹp! Nhưng nàng tới đây làm gì?

“Người là ai? Tới nơi này làm gì?” Hiểu Vân cuối cùng tìm được giọng nói của mình, cũng vô tình nâng cao âm lượng.

Người nọ không trả lời nàng, chỉ nhìn nàng một cái rồi xoay người định bỏ đi.

“Người đâu!...” Hai chữ “có trộm” còn chưa kịp thốt ra, Hiểu Vân đã không thể nói chuyện nữa, toàn thân cứng đờ, không thể nhúc nhích. Người nọ không biết từ lúc nào đã vọt tới bên cạnh, điếm huyết nàng. Hiểu Vân muốn nói chuyện lại không phát ra tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng nhảy lên đầu tường chạy mất.

Tiểu Thúy nghe tiếng từ trong phòng đi ra, chỉ kịp thấy một bóng người biến mất ngoài tường. Lại nhìn thấy Hiểu Vân mang theo đèn lồng đứng trên hành lang không nhúc nhích, vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

“Tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Hiểu Vân thân không thể động, miệng không thể nói, chỉ có thể nháy mắt với Tiểu Thúy.

“Tiểu thư, cô bị điếm huyết!”

Đúng vậy, Tiểu Thúy, người thật thông minh! Vấn đề đơn giản như vậy... Hiểu Vân nháy mắt mấy cái, khóc không ra nước mắt.

“Vậy, vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Thúy gấp đến độ chân tay luống cuống.

Đi tìm người đi, tìm Bạch Ngọc Đường hay Triển Chiêu đều được! Hiểu Vân trong lòng hô lên. Đúng rồi, tìm Mạnh Nhược Hư hay Mạnh Xuân Ny có lẽ nhanh hơn!

May mắn Tiểu Thúy phản ứng rất nhanh. “Em đi tìm Mạnh cô nương.” Nói xong vội vàng chạy đi.

Hiểu Vân đứng trong gió lạnh hồi lâu, mũi lạnh tới đỏ rực, mới đợi được Xuân Ny chạy tới giải huyết cho nàng. Thân thể có thể động, Hiểu Vân liền nấn nấn vai phải đang đau nhức của mình.

“Đa tạ Mạnh cô nương.”

“Công Tôn cô nương không cần khách khí, không biết cô nương vì sao lại...”

Hiểu Vân hít hít mũi, bắt đấm dĩ nhún vai.

“Vừa rồi có người vụng trộm lên vào phòng cha ta, bị ta phát hiện, nàng liền điếm huyết đạo của ta.” Người nọ cũng thật biết chọn thời gian, đúng lúc mọi người không ai ở trong phủ.

Xuân Ny hiểu rõ gật đầu, sau đó dò hỏi: “Su huynh của ta... đi ra ngoài rồi?” Xuân Ny ở tây sương, cách bên này hơi xa, động tĩnh lúc trước nàng không biết. Mãi vừa rồi Tiểu Thúy tìm đến nàng, nàng mới biết bọn họ không có nhà.

Hiểu Vân gật đầu, trả lời:

“Trong thành xảy ra án mạng, Triển đại nhân đi tới hiện trường, phần lớn huynh đệ trong nha môn cũng đi theo.”

Hiểu Vân nhìn Xuân Ny, vốn tưởng nàng giải huyết cho mình xong thì sẽ về nghỉ ngơi, có điều xem bộ dáng của nàng hình như không có ý đó.

“Mạnh cô nương, bên ngoài trời lạnh, nếu Mạnh cô nương muốn đợi Triển đại nhân trở về, không bằng vào phòng ta ngồi một lát nhé?”

Xuân Ny do dự trong chốc lát rồi đồng ý. Hai người vào phòng ngồi. Chỉ là hai nàng mới quen biết được hai ngày, chưa hiểu gì về nhau, không có đề tài gì

để nói, miễn cưỡng hàn huyên vài câu rồi đều yên lặng. Cứ trầm mặc như vậy khiến Hiểu Vân cả người không được tự nhiên, vì thế cố tìm chuyện để nói.

“Không biết Mạnh cô nương cùng với lệnh tôn lần này đến Khai Phong, là tới du ngoạn hay là đặc biệt tới thăm Triển đại nhân?” Hiểu Vân giả như lơ đãng hỏi. Chỉ là... được rồi, nàng thừa nhận, nàng đối với vấn đề này tràn ngập tò mò. Không mấy ngày nữa là tới năm mới, chạy từ Lỗ Nam xa tới đây, chắc phải có chuyện gì quan trọng chứ?

Xuân Ny ngượng ngùng cười, hai má đỏ ửng, cúi đầu nhẹ giọng đáp: “Cả hai.”

Hiểu Vân nhìn bộ dáng hạnh phúc này, trong lòng có chút hiểu ra, xem ra đều không phải.

Vừa nói tới đây, Tiểu Thúy tiến vào, nói Bao đại nhân bọn họ đã trở lại.

Hiểu Vân vội vàng tới nha môn, cùng Công Tôn Sách nói chuyện mới xảy ra. Công Tôn Sách vội vàng chạy về thư phòng, thấp nền kiểm tra trong ngoài một vòng.

“Cha, có mất cái gì không?”

Công Tôn Sách lắc đầu, lại nhíu mày.

“Nếu không có, vì sao cha lại nhíu mày?” Hiểu Vân không hiểu vì sao ông lại có biểu tình nghiêm trọng như vậy.

Công Tôn Sách nhìn cái hòm trong tay nói: “Người kia đã động tới cái hòm này. Hiểu Vân, con có nhìn rõ bộ dáng người đó không?”

“Trời hơi tối, có điều con vẫn thấy người kia...”

Người kia không che mặt, nàng liếc mắt một cái đã nhìn thấy mặt nàng ta, là một nữ nhân xinh đẹp, mặc một thân áo đỏ, trên thắt lưng đeo một thanh loan đao, nàng không biết vì sao lúc ấy lại chú ý tới thanh đao trên thắt lưng nàng ta, có thể bởi vì viên ngọc khảm trên chuôi đao ánh lên dưới ánh đèn khiến người ta để ý.

Nghe Hiểu Vân miêu tả xong, Công Tôn Sách vuốt chòm râu ba tấc của mình, híp mắt trầm ngâm nói: “Là nữ nhân?”

Hiểu Vân nhìn Công Tôn Sách, gật gật đầu. Lại tiến tới gần nhìn cái hòm kia. Nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy chẳng qua là một chiếc hòm bình thường.

“Cha, bên trong đựng gì thế?” Chẳng lẽ là bảo bối gì đó?

“Khiên cơ!”

“Khiên cơ? Khiên cơ là cái gì vậy!” Hiểu Vân tò mò, rất muốn xem trong hòm là thứ gì.

Công Tôn Sách thấy vậy liền mở hòm, bên trong lộ ra vài cây châm rất nhỏ: “Châm này nhìn như kim thêu, nhưng lại là ám khí đòi mạng. Hôm trước ám khí mà Triển hộ vệ trúng phải chính là thứ này.”

“Thật sự có người dùng kim thêu làm ám khí sao? Không thể tưởng tượng nổi!” Hiểu Vân khó tin nhìn châm, đưa tay muốn cầm, bị Công Tôn Sách gạt ra, đóng hòm lại cất lên giá sách.

“Có độc!”

“A.” Hiểu Vân vội vàng thu hồi tay phải.

Công Tôn Sách thấy nàng tò mò, liền đem sự tồn tại của Khiên cơ nói lại một lần, Hiểu Vân nghe xong không nhịn được cảm thán, trình độ chế tạo của cổ nhân có thể nói là vô cùng khéo léo!

Đang nói, Triển Chiêu cũng đi vào thư phòng.

“Công Tôn tiên sinh. Hiểu Vân.”

Hiểu Vân gật đầu với hắn, sau đó nhìn phía sau, lại không phát hiện Xuân Ny.

Triển Chiêu hồ nghi nhìn Hiểu Vân, “Hiểu Vân nhìn gì vậy?”

“A, không có.” Hiểu Vân lắc đầu.

Triển Chiêu thấy vậy, cũng không nghĩ nhiều, quay sang nói chuyện với Công Tôn Sách.

“Công Tôn tiên sinh, nghe đại nhân nói thư phòng của tiên sinh bị người ta lên vào, có đánh mất gì không?”

Nói cũng kỳ quái, thư phòng của Công Tôn Sách thứ nhất không có trân bảo, thứ hai không có tài vật, trừ bỏ sách không còn gì khác, người nọ lên vào thư phòng của tiên sinh làm gì chứ?

Công Tôn Sách lắc đầu, “Người này không lấy gì trong thư phòng, chỉ động vào hòm đựng độc châm Khiên cơ đệ tử thu được.”

“Hắn mang độc châm đi rồi?” Triển Chiêu cả kinh, chẳng lẽ là người cướp Sa Thiên Lý hôm trước?

Hiểu Vân thấy hắn biến sắc, đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, tuy rằng người nọ điểm huyết năng, nhưng nàng có cảm giác nàng ấy không có ác ý.

“Người này vì độc châm Khiên cơ mà đến, không có ý đả thương người, trong đêm xâm nhập phủ nha, lại mặc một thân áo đỏ, không che mặt, có thể thấy là làm việc rất quang minh lỗi lạc, không giống hạng tiểu nhân. Hơn nữa, lúc bị ta phát hiện, cũng chỉ điểm huyết đạo của ta thôi. Ta cảm thấy nàng không phải người xấu.”

Hiểu Vân luôn cảm thấy nữ nhân có vẻ mặt như nàng ấy không phải người xấu.

“Ồ?” Triển Chiêu nhướn mi, khó hiểu vì sao Hiểu Vân lại nói giúp một người mới lần đầu gặp mặt: “Người đó...”

Hiểu Vân liền đem những việc nàng vừa gặp nói với Triển Chiêu một lượt, Triển Chiêu lúc này mới biết người nọ là nữ.

“Một thân áo đỏ, thắt lưng mang loan đao?” Triển Chiêu bắt đầu suy nghĩ, trang phục như vậy nghe hơi quen tai. Suy nghĩ nửa ngày đột nhiên nhớ ra, vỗ tay một cái nói:

“Trên giang hồ quả thật từng một người như vậy.”

“Từng có một người?” Hiểu Vân cùng Công Tôn Sách đều chú ý đến chữ “từng” này.

“Triển Chiêu từng nghe nói, mười ba năm trước đây, trên giang hồ có một vị hồng y nữ hiệp, hành hiệp trọng nghĩa, cướp của người giàu chia cho người nghèo. Võ công của nàng rất cao, trong võ lâm lúc ấy coi như số một số hai, sử dụng một thanh loan đao. Một thân áo đỏ, một thanh loan đao, đó là dấu hiệu trang phục của nàng. Chỉ là nữ hiệp kia luôn độc lai độc vãng, không ai biết danh tính của nàng, lại vì nàng luôn mặc áo đỏ, cho nên người giang hồ đều gọi nàng là Hồng Y.” Triển Chiêu chậm rãi nói.

“Ồ?” Hiểu Vân đối với Hồng Y này cảm thấy rất hứng thú: “Vậy Hồng Y hiện đang ở đâu?”

Triển Chiêu lắc đầu, “Mười năm trước đột nhiên biến mất, không ai gặp lại nàng, không ai biết nàng đi đâu.”

Công Tôn Sách vuốt cằm, suy tư một lát, “Vậy... Nữ tử xuất hiện tối nay có thể là Hồng Y năm đó không?”

“Chắc là không.” Công Tôn Sách vừa nói ra, Hiểu Vân lập tức phủ định.

“Nàng kia nhìn qua mới khoảng hai mươi tuổi, nếu dựa theo lời Triển đại nhân, Hồng Y cũng đã gần ba mươi tuổi, sao có thể mang bộ dáng của một cô nương được chứ?”

Đối với vấn đề tuổi tác của nữ nhân, cũng là nữ nhân nàng hiểu rõ nhất. Ở xã hội hiện đại, nhờ các loại mỹ phẩm bảo dưỡng được sản xuất tràn lan, phụ nữ ba mươi tuổi mới có thể nhìn giống thiếu nữ hai mươi, nhưng hiện tại là ở Tống triều bất cứ thứ gì cũng không có! Nữ nhân làm sao có thể duy trì được vẻ thanh xuân chứ?

“Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Công Tôn Sách nghiêng đầu, nhìn Hiểu Vân.

“Trừ phi nàng là người không già đi, từ mười ba năm trước tới giờ vẫn duy trì bộ dáng này. Nhưng điều đó sao có thể?”

Hiệu Vân vừa nói vừa lắc đầu, nàng không tin chuyện này. Đồng tử công cái gì, thuốc trường sinh bất lão cái gì, toàn là tiểu thuyết của Kim Dung, cho dù nàng từ hiện đại xuyên về, cũng nhất quyết không tin thuyết bất lão bất tử.

“Chuyện không già đi quá mức mơ hồ, xưa nay từng có truyền thuyết về thuốc trường sinh bất lão, nhưng không ai từng đạt được nguyện vọng này.” Công Tôn Sách đối với giả thuyết này thấy không đáng để bình phẩm.

“Theo ý con, đó chẳng qua là những người quyền cao chức trọng, sau khi có được mọi thứ rồi phát hiện thân thể mình đang trở nên già cả mà sinh ra ảo tưởng thôi. Trong lịch sử có biết bao vị hoàng đế, vì được trường sinh bất lão mà hao phí tâm cơ, dùng bao nhiêu nhân lực, thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng người khác để luyện chế đan dược trường sinh bất lão, mà đâu có ai thành công. Hơn nữa, cuối cùng mấy người có kết cục tốt.”

Nhớ tới một vị hoàng đế, vì muốn trường sinh bất lão mà ăn đan dược, kết quả lại bởi vì ăn đan dược mà trúng độc bỏ mình, Hiệu Vân cảm thấy vô cùng châm chọc. Cho dù là Đường Thái Tông Lý Thế Dân anh minh thần võ, tới lúc tuổi già cũng một lần trầm mê. Không thể không cảm khái vì sao con người lại theo đuổi trường sinh bất lão. Nghĩ một hồi, không khỏi lạc xa, đợi tới lúc ý thức trở lại, thấy Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu hai người nhìn nàng, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu.

“A, ngại quá, lạc đề rồi.” Ngượng ngùng sờ sờ mũi nói.

“Có khả năng người kia là hậu nhân của Hồng Y không? Có lẽ nàng là con gái của Hồng Y không chừng.” Hiệu Vân nói ra phán đoán của bản thân. Tuy nàng cảm thấy tình huống thường xuyên xuất hiện trong phim ảnh này thật quá cầu huyết.

“Chuyện này cũng có thể.” Hai người đều gật đầu đồng ý.

“Vậy vì sao nàng tới Khai Phong phủ, vì sao biết châm độc Khiên cơ ở đây, mục đích của nàng là gì? Nàng cùng chủ nhân của Khiên cơ có quan hệ thế nào?” Triển Chiêu nói ra nghi vấn của cả ba người.

Sự tình càng ngày càng phức tạp. Nhiều vấn đề xuất hiện, manh mối hỗn loạn, nhưng không có manh mối nào có thể truy tra tiếp.

Ba người nhìn nhau, trầm mặc một hồi.

Chương 65

Hồn Phách Xuất Hiện

Sau một trận trầm mặc, thấy không thể tìm ra nguyên nhân, ba người rời khỏi thư phòng. Công Tôn Sách cùng Triển Chiêu tới chỗ Bao đại nhân, sau đó khi Hiệu Vân bung cháo qua chỗ họ, Bao đại nhân bọn họ đang rầu rĩ vì vụ án

phát sinh, không khí trong phòng còn ngưng trọng hơn cả ở thư phòng Công Tôn Sách hồi nãy. Bao đại nhân nghiêm túc nhíu mày, khiến Hiểu Vân không dám nói gì, chỉ bung mâm ra phòng ngoài đặt lên bàn trà. Sau đó đi tới bên cạnh Công Tôn Sách, nhẹ giọng chào một tiếng rồi yên lặng đứng chờ.

Có lẽ chú ý thấy Hiểu Vân đã tới, cũng có lẽ vì ngửi được mùi cháo thịt, Bao đại nhân lúc này mới hồi phục tinh thần, dẫn bọn họ ra gian ngoài ăn uống.

Thấy Bao đại nhân như vậy, Hiểu Vân lại yên tâm hơn. Vốn dĩ nàng đang lo lắng Bao đại nhân vì vụ án mà mất ăn mất ngủ. Nhưng lúc này, ít nhất Bao đại nhân vẫn ăn uống được, đây là chuyện tốt.

Bao đại nhân nhìn cháo thịt cùng mấy đĩa thức ăn trước mắt, trong lòng cảm khái. Tuy lúc này ông không đói, nhưng những món ăn mà Hiểu Vân đặc biệt chuẩn bị, ông lại nhớ tới chuyện tháng trước, vì lo lắng cho Triển hộ vệ mà không thiết ăn uống, Hiểu Vân khổ tâm khuyên bảo, ông mới mở miệng cố ăn. Từ đó về sau, Bao đại nhân đem câu nói “mất ăn mất ngủ đối với bản thân vô dụng, không có ích lợi gì với vụ án” khắc ghi trong lòng. Bất luận gặp phải khó khăn gì, lúc nên ăn nhất định phải ăn, nếu không làm sao có sức lực mà làm việc?

Nhìn cháo thịt và đồ ăn của mình nấu bị bọn họ ăn hết sạch, Hiểu Vân mới thỏa mãn mang bát đĩa ra khỏi thư phòng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mõ cầm canh.

Mõ trúc gõ ba tiếng, âm thanh thanh thúy vang lên rõ ràng trong đêm.

“Trời khô vật hanh, cẩn thận đồ dễ cháy....”

“Đại nhân, canh ba rồi, nên ngủ một chút, sáng mai còn phải vào triều.” Công Tôn Sách nhắc nhở.

Bao đại nhân mỗi ngày đều canh năm rời giường nhập cung. Cho dù bây giờ đi ngủ cũng chỉ được nghỉ ngơi không tới ba canh giờ. Bao đại nhân đã gần năm mươi, sức khỏe của ông là điều mỗi người trong phủ nha đều quan tâm.

Bao đại nhân nhìn Công Tôn Sách, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường. Nghĩ đến Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán đang canh bên ngoài, còn có lão quản gia Bao Hưng chưa thấy ông ngủ thì chưa nghỉ ngơi, liền gật đầu đồng ý.

“Cũng được, các người về hết đi. Ngoại trừ người có nhiệm vụ gác đêm, bảo các huynh đệ trong nha môn cũng đi nghỉ hết đi. Ngày mai còn nhiều việc.”

“Vâng, đại nhân.” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rời khỏi thư phòng.

Sau khi Bao Hưng hầu hạ Bao đại nhân đi ngủ, Trương Long Triệu Hồ cũng trở về.

Bên trong phủ nha, ánh nến cuối cùng cũng tắt, bầu trời tuyết bay phủ rợp. Mà thời khắc này, Khai Phong phủ đã hoàn toàn yên tĩnh. Toàn thành chỉ còn lại tiếng tuyết lạnh rơi như mưa.

“**C**ha, con gái chết thật thảm mà...”

“Cha, Địch Thanh phản quốc, giết con diệt khẩu...”

“Cha, cha nhất định phải báo thù cho con gái...”

“Cha... Con gái chết thảm quá, báo thù cho con...”

“Địch Thanh phản quốc, giết con diệt khẩu...”

“Kim Liên, Kim Liên... Kim Liên!”

Hà Liệt từ trong mộng không ngừng nghe thấy tiếng gọi bên tai, thê lương muốn ông báo thù. Giọng nói thê thảm ấy cứ quanh quẩn bên tai không gạt đi nổi. Miệng Hà Liệt thì thảo gọi tên con gái, giật mình tỉnh lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi.

Trong phòng rất tối, không có tiếng con gái, chỉ có hơi thở của mình, mắt mở to, nhìn chằm chằm đỉnh giường, một mảnh mờ mịt.

Hà Liệt rời khỏi giường, ngậy người nhìn trụ giường, một lát sau nức nở bật khóc.

“Kim Liên, Kim Liên của ta...”

Lúc này, trong phòng tối như mực dần dần có một chút ánh sáng. Là ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào.

Hà Liệt quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa có một bóng đen mơ hồ, tóc dài bay bay, trong lòng Hà Liệt cả kinh hô ra tiếng.

“Ai vậy?”

Bên ngoài lại sáng hơn một chút, bóng đen dần trở nên rõ ràng.

Hà Liệt mở to hai mắt nhìn, không dám tin bóng dáng ngoài cửa sổ chiếu vào. Một thân giá y đỏ thẫm, sắc mặt trắng bệch, tóc dài phiêu tán, khóe miệng rỉ máu, cổ áo trắng lộ ra ngoài đã nhuộm một mảnh đỏ tươi.

“Kim Liên! Là Kim Liên!”

Hà Liệt ngã xuống đất, muốn đứng lên nhìn cho rõ ràng, lại không hiểu vì sao đột nhiên không cử động được, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng, trong miệng thì thảo.

“Kim Liên, con gái ta, con tới thăm cha sao? Kim Liên...”

“Cha, là con, con gái chết rất thảm, cha nhất định phải báo thù cho con...” Một giọng nói mơ hồ truyền đến, run rẩy mà yếu ớt, giống như vọng lại từ một nơi rất xa.

Hà Liệt lệ rơi đầy mặt, khóc hô lên: “Kim Liên, cha nhất định báo thù cho con, nhất định, con gái, con gái của ta...”

“Được.” Một tiếng thở nhẹ truyền tới.

“Cha, Địch Thanh phản quốc có căn cứ chính xác, hắn cùng Lang chủ Tây Hạ ký minh ước bằng da dê, giấu trong thư phòng phủ nguyên soái, phụ thân chỉ cần cho người tới khám là sẽ tìm ra. Phụ thân nhất định phải dùng nó báo thù cho nữ nhi...”

“Được, cha đã biết. Cha lập tức tiến cung tâu xin Thánh thượng, Địch Thanh phản quốc, giết con gái ta, ta nhất định phải xử hắn theo pháp luật, báo thù cho con gái!”

“... Nếu vậy, con gái an tâm, con gái đi rồi, phụ thân bảo trọng!”

“Kim Liên, Kim Liên, đừng đi, để cha nhìn con đã, Kim Liên!”

“Cha, bảo trọng!”

“Kim Liên...”

Bóng dáng ngoài cửa sổ ngày càng nhỏ đi, ngày càng mờ hồ, một chút ánh sáng bên ngoài cũng dần dần biến mất.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở ồ ồ của Hà Liệt. Mọi thứ đều khôi phục lại như ban đầu, giống như một màn kia chưa từng phát sinh. Chỉ có Hà Liệt biết, ông không nằm mơ, ông nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt nhiễm máu đỏ của con gái, một thân hồng y đỏ rực. Hận ý thật sâu hiện lên trong đôi mắt Hà Liệt.

“Địch Thanh, ta nhất định sẽ giết ngươi, báo thù cho Kim Liên nhà ta!”

Tuyết đêm nay rơi thật dày, mới trải qua mấy canh giờ đã phủ thành một tầng. Canh năm, khắp trời đất đã bao trùm một màu trắng xóa.

Trong tâm cung của Hoàng đế đã thấp hơn mười ngọn đèn, chiếu ra một mảnh sáng ngời.

Triệu Trinh đang được thái giám cung nữ hầu hạ rửa mặt thay đồ, một thái giám chường sự vội vàng chạy vào, đứng ở ngoại thất tâm cung bẩm báo.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng!”

“Chuyện gì?”

“Đại Lý tự Hình bộ Thượng thư Hà đại nhân từ đầu canh bốn đã chờ được tuyên ngoài cửa, cầu kiến Hoàng Thượng.”

“Ồ?” Triệu Trinh cả kinh, Hà Liệt này hôm qua con gái qua đời, tất nhiên trong lòng bi thống, đáng ra nên ở nhà, có chuyện gì lo lắng mà chịu tuyết lạnh đứng từ đêm ngoài cửa cảm cung như vậy?

“Truyền!”

“Vâng.”

“Truyền Hình bộ Thượng thư Hà đại nhân.”

Mưa tuyết vẫn chưa ngừng, trên đường người qua lại rất ít, có điều trước cửa phủ nguyên soái tụ tập không ít người. Bởi vì, bên ngoài nhà ở của đình đình đại danh Địch nguyên soái đang bị bao vây. Quanh cửa đều có lính gác, làm người qua đường không thể tới gần nửa bước.

Dân chúng trong lòng mơ hồ, hôm qua là Địch nguyên soái, cỡ nào vui mừng, vì sao hôm nay trước phủ nguyên soái lại lạnh lẽo như vậy, bốn phía còn có cấm quân bao vây? Người tò mò ngày càng nhiều, vây quanh cách cửa phủ nguyên soái không xa, chỉ tỏ, khe khẽ bàn tán.

Xa xa, một cỗ kiệu đi tới, dừng trước cửa phủ Nguyên soái.

Trong kiệu một người bước xuống, đầu đội mũ phượng, thân khoác áo hồ cừ, một thân ung dung đẹp đẽ quý phái, chính là Nam Thanh Cung Địch nương nương.

Tướng sĩ thủ vệ tiến lên hành lễ, Địch nương nương muốn vào phủ gặp nghĩa đệ, không ngờ viên tướng kia kiên quyết không cho, nói nếu không có thủ dụ của Hoàng Thượng, bọn họ tuyệt đối không cho vào.

Cho dù là Địch nương nương hạ giá, cũng không thể vào cửa. Địch nương nương bất đắc dĩ đành quay trở về.

Lúc này, người vây xem bắt đầu nghị luận.

“Địch nguyên soái xảy ra chuyện gì?”

“Đó là Vương phi của Bát vương gia đúng không?”

“Sao lại như vậy, ngay cả Vương phi cũng không cho vào.”

Người bàn tán ngày càng nhiều, nhưng không ai biết có chuyện gì xảy ra. Đột nhiên, một giọng nói khiến mọi người chú ý.

“Ôi chao, người không biết à? Nghe nói tân nương tử của Địch nguyên soái đêm qua đã chết.”

Người nói chuyện tuổi chừng ba mươi, một thân áo thô, có lẽ là một võ phu.

“A!” Mọi người kinh hô, lập tức có người hỏi, “Chết như thế nào?”

Người nọ nhìn bốn phía, sau đó thấp giọng nói: “Nghe nói là bị Địch nguyên soái giết chết!”

“...” Người nghe đều ngạc nhiên: “Địch nguyên soái vì sao muốn giết tân nương tử thế?”

“Nghe nói là tân nương tử phát hiện chứng cứ Địch nguyên soái thông đồng với địch phản quốc, bị giết người diệt khẩu.” Người nọ hạ giọng nói ra chuyện kỳ lạ bên trong.

“...” Mọi người ồ lên.

“Không thể nào, Địch nguyên soái chiến công hiển hách, sao có thể...”

“Thật không đây?”

“Khó trách phủ nguyên soái bị giám thị như vậy...”

Mọi người lại tiếp tục bàn luận.

Người vừa nói chuyện kia thấy tình hình như vậy, xoay lưng bỏ đi, trong một khắc xoay mình, khoe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Trong đám người, xuất hiện một bóng áo đỏ. Sắc áo choàng đỏ thẫm từ đầu tới chân, bọc lấy toàn thân, giữa trời tuyết trắng rất nổi bật, khiến người ta không kiềm chế được phải nhìn thật kỹ. Mặc dù nàng dùng khăn đỏ che mặt, nhưng qua ánh mắt cũng biết đó là một mỹ nhân.

Nàng kia nhìn bóng dáng người dần đi xa hồi lâu như có chút suy nghĩ, sau đó cũng xoay người bỏ đi.

Bên trong Khai Phong phủ nha, một con bồ câu vỗ cánh bay vào.

Tiểu Thúy nghe có tiếng động, chạy ra đã thấy bồ câu hạ cánh đỗ xuống tổ nuôi chim ở nam viện.

“Tiểu thư, có bồ câu bay về.”

Hiểu Vân tới gần nhìn chim bồ câu, thấy trên đuôi nó có cột một ống trúc bé có khắc một con chuột nhỏ.

“Đây là bồ câu đưa tin của Hãm Không Đảo.” nói xong, Hiểu Vân liền gỡ ống trúc xuống, bồ câu trở lại tổ chim. Tiểu Thúy lấy chút kê đặt vào bát đặt ở bên trong, con bồ câu kia liền nhảy tới mổ mổ.

Từ lúc Bạch Ngọc Đường ở lại phủ nha làm đương sai, Khai Phong phủ cùng Hãm Không Đảo thường xuyên có bồ câu đưa tin qua lại. Bên trong tổ chim có năm sáu con bồ câu Lô Phương đặc biệt mang từ Hãm Không Đảo tới.

“Không biết Ngũ Ca có ở trong nha môn không.” Hiểu Vân cầm ống trúc nghĩ làm sao đưa được cho hắn.

“Nghe nói hôm nay đại nhân vào triều do Triển đại nhân đi cùng. Bạch đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh đi tới phủ nguyên soái.” Tiểu Thúy đáp.

Đúng rồi, cha cùng Bạch Ngọc Đường tới phủ nguyên soái tra án.

“Không bằng chúng ta cũng đi xem đi!” Nói xong, bảo Tiểu Thúy mặc thêm áo, mình cũng khoác một tấm áo choàng thật dày rồi cùng nhau ra cửa.

Mới rời khỏi phủ nha không lâu, đã gặp Công Tôn Sách và Bạch Ngọc Đường.

“Cha, Ngũ Ca, các người không phải đi phủ nguyên soái tra án sao? Sao lại trở về nhanh như vậy?” Hiểu Vân gặp bọn họ liền ngạc nhiên, lại thấy biểu tình nghiêm trọng trên mặt Công Tôn Sách, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

“Xảy ra chuyện gì?”

Công Tôn Sách lắc đầu, “Chúng ta trở về rồi nói.” Dứt lời liền rảo bước về phủ nha.

Hiểu Vân vội vàng đi theo, đồng thời giao lại ống trúc đưa tin cho Bạch Ngọc Đường.

“Ngũ Ca, Hãm Không Đảo dùng bò câu đưa tin.”

Bạch Ngọc Đường nhận được ống trúc trong tay, vừa mở ra đọc, trên mặt đã lộ ra vẻ vui mừng.

“Công Tôn tiên sinh, có tin tức của Khiên cơ!”

“Ồ?” Công Tôn Sách chậm lại bước chân, quay đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: “Thế nào rồi?”

Bạch Ngọc Đường nhìn quanh bốn phía rồi mới nói.

“Tiên sinh, chúng ta vào trong hãy nói.”

Vì thế bốn người liền vội vàng trở lại phủ nha, sau khi cho Tiểu Thúy lui xuống, ba người cùng vào thư phòng của Công Tôn Sách.

“Đại tâu trong thư nói Đường môn có một ám khí bí truyền, có mười phần giống như Khiên cơ mà tiên sinh miêu tả. Có điều, đây là cơ mật của Đường môn, người biết tới không nhiều, cho nên trừ phi quan trọng, không thể nói với người ngoài. Loại ám khí này tên là Bạo vũ lê hoa châm.” Bạch Ngọc Đường nói.

“Bạo vũ lê hoa châm?!” Hiểu Vân không khỏi thốt ra.

Tiếng hô này của nàng khiến hai người chú ý.

“Hiểu Vân biết vật này?”